

BRITSKÁ KOLUMBIE, ZÁPADNÍ POBŘEŽÍ USA

Se Sněhurkou kolem světa

Vancouver Island

9.října 2020 vyplouvám z Aljašského přístavu Ketchikan do Britské Kolumbie. Kanada je oficiálně pro turisty zavřená, takže jsem plný očekávání jak to dopadne.

Následující den dopoledne zakotvím před přístavem Prince Rupert a telefonuji na centrální kancelář CBPA pro přihlášení. Jsem klasicky vyzpovídán a naměřován do mariny, kde mám čekat na celníky. Ti se objeví v zápětí a ihned nasadí výhružný tón: „Ty nevíš, že je Kanada zavřená? Proč jsi připlul sem?“ „Ale na internetu se píše, že tranzit je povolen,“ odpovídám. „Ano to je, ale posuzuje se to individuálně,“ odpoví nepříjemný celník. „OK, tak prosím individuálně posuď mě, protože je doba podzimních bouří a já jsem sám, takže nemohu plout okolo bouřlivým oceánem, ale potřebuji proplout Inside passage do Seattlu,“ odpovím. Takže nakonec dostanu nějaké referenční číslo pro

Glen canyon

tranzit a poučení: „ Smíš proplout vnitřními vodami Kanady, zastavit smíš pouze na noc na kotvě, nesmíš nikde na břeh ani do přístavu. V případě porušení těchto pravidel je pokuta 1 milion kanadských dolarů nebo 3 roky vězení a ihned odpuj od mola.“

Tak si tak v duchu ještě dodám, jestli si smím za kormidlem alespoň zpívat nebo u toho musím taky sedět jako u nás doma. No prostě svět se zbláznil, ale tento základní krok mám za sebou. Přespím v protější zátocce na kotvě a za svítání vyplouvám do nekonečných fjordů, ramen a průlivů této kanadské provincie. Hned první průliv Grenville chanel je dlouhý 70 mil a proud dosahuje až 7 kn a pravidelně se jeho směr otáčí, takže se musí dobře plánovat plavba a včas zakotvit a počkat. Druhý den navečer doplují do zátoky Bishop bay, byla to trochu zajížďka z hlavního ramene, ale nelituji toho. Tato zátoka je vyhlášená mezi jachtaři a každý ji musí navštívit. Jsou zde čtyři vyvazovací bóje a malé molo pro dinghy. Na břehu je malý dřevěný srub jímž protéká teplá vulkanická voda. Jsou zde vybetonované dva bazénky, ve kterých se sedí s nádherným výhledem na zátoku a při troše štěstí se nad hladinu vynořují ke-porkaci. Všude kolem je panenská příroda deštěného pralesa, připadám si jako v ráji. Škoda, že nemám více času, hned bych zde zůstal několik dnů, ale také nechci, aby mě zde někdo viděl, takže druhý den opět pokračuji dál. Každý den vyplouvám za svítání a zakotvím před soumrakem. Ve vodě poměrně často pluje celý kmen stromu a i orientace v noci je velmi ztížená a nechci riskovat, i když přesnost map je velmi dobrá. Po třech

Golden gate bridge

dních plavby plují kolem první malé vesnice Klemtu a již z dálky vidím velké poutače na břehu: Zákaz vyvázání cizích lodí! Takže vše pozoruji pouze dalekohledem a pokračuji dál. Jinak je zde široko daleko jenom nekonečný prales. Celou dobu plují na motor, protože vítr zde prakticky nefouká a pokud přijde nějaký z oceánu, tak se mezi vysokými skálami různě točí, takže je nevyužitelný. Po týdnu plavby jsem již před ostrovem Vancouver, který je oddělen od pevniny dalším labyrintem fjordů. Dost často i prší, ale pokud to počasí dovolí, tak v každé zátocce vystoupím na břeh alespoň nakouknout do lesa a trochu se projít. Na vodě potkám pouze pár

rybářských lodí a za celou dobu jsem zahlédl pouze jednu plachetnici, prostě sezóna zde již skončila.

Poslední kanál, který propluji je Hole in Wall a to je opravdu síla. Před ním se potkávají dvě ramena a silný proud zde dělá divy. Po krajích jsou velké peřeje a mám plné ruce práce, abych udržel Sněhurku ve středu kanálu, protože proud s ní doslova tancuje. Já jedu s proudem 8 kn a nejvyšší zde dosahuje 10 kn. Po proplutí se voda zklidňuje a jsem již blízko zálivu Vancouver se stejnojmenným městem na konci. Toto známé město jsem chtěl samozřejmě navštívit, ale mohu pouze zakotvit nedaleko na noc a v dále pozorovat osvětlené mrakodrapy. Ráno ještě za tmy vyplují do tranzitního kanálu nákladních lodí, abych využil proud i silný vítr a pluji na jih zpět do USA. Po 40 mílích jsem již před americkým ostrovem Orcas a s rozbalenou genou vplouvám do proudu, který se právě otáčí. Nastává doslova rodeo na vodě, protože vítr mě žene dovnitř, ale proud mě nechce pustit a zvedají se zde vysoké vlny. Rychle nastartuji motor a propču se dovnitř ale byly to kruté dvě hodiny. Pak již pokračuji na klidné vodě na motor dalších 80 mil do Seattlu.

Telefonicky se ještě musím odhlásit na celnici v Prince Rupert, aby měli jistotu, že jsem opustil území Kanady. Nyní mě čeká další fáze plavby ale nejdříve musím v Seattlu opět řešit

Bryce canyon

Kotviště v Britské Kolumbii

převodovku, protože ta, kterou jsem namontoval v Juneau propouští olej okolo hřídele.

Na noc jsem ještě zastavil na kotvě nedaleko Seattlu a brzy ráno zapluji do mariny Edmонта. Okamžitě se dám do práce a vymontuji převodovku, což mě již trvá pouhých 50 minut. Celkem ji nyní již vyndávám po šesté. S Uberem dojezu do 30 km vzdálené firmy, kde mám domluvenou garanční opravu do druhého dne. Odpoledne jsem zpět na lodi a chci začít řešit přihlášení v USA. Mám v plánu jet ráno na prohlídku nedalekého Seattlu a tam se také přihlásit na celnici.

Na netu si vyhledám číslo celnice v nákladním přístavu a začíná neuvěřitelný příběh: „Haló, je to celnice pro loď? Jsem kapitánem plachetnice Snow White a potřebuji se přihlásit, připlul jsem z Aljašky z Ketchikanu.“ Úředník se vyptává a ptá se: „proč jsi se nestavěl na celnici na hrani-

cích, proč jsi jel do Seattlu?“ „Když jsem se odhlásoval v Ketchikanu na Aljašce, tak jsem se ptal, kde se mám opět přihlásit, že potřebuji plout do Seattlu a řekli mě, že to není problém, protože zde je port of entry,“ odpovím. „Ano zde je port of entry, ale pouze pro veliké nákladní lodě a ne pro malá rekreační plavidla, máš veliký problém, musíš se okamžitě vrátit zpět,“ odpoví a nadiktuje telefonní číslo celnice v Anacortes. Takže zavolám do Anacortes na celnici a nastává veliké divadlo: „okamžitě vypluj a musíš se hlásit u nás na celnici!“ „Nemohu nyní vyplout, je silný protiproud, je večer. Tak já si půjčím auto a přijedu ráno autem,“ zkouším možnosti, protože plout tam rozhodně nechci, je to 80 mil zpět úplně jiným směrem než chci pokračovat a hlavně jsem bez převodovky. „Neexistuje, musíš připlout lodí!“ zní tvrdá odpověď. Zjednodušeně řečeno, každých pět minut mi volal jiný úředník a znovu zpovídal a vyhrožoval. Celkem

jsem mluvil asi s osmi řediteli zeměkoule a jedním manažerem vesmíru. Na můj argument, že jsem v Ketchikanu dostal povolení plout přímo do Seattlu zněla jednoduchá odpověď: „tam žijí mezi medvědy a ani neví kde je tady celnice.“ Jelikož jsem vytrvale odmítal se vracet do Anacortes, ale argumentuji, že ze Seattlu pokračuji na západ, tak je logické raději plout do přístavu Port Angeles a přihlásit se tam. Dostal jsem tedy číslo na zdejší celnici a konečně jsem narazil na rozumného celníka Mitche. Po vysvětlení celého problému, jsem mu poslal emailem všechny doklady. On mě v počítači přihlásil a domluvili jsme se, že až vypluji ze Seattlu, tak se tam zastavím a udělá mě další papíry do dalšího přístavu. Tak to byl hodně horký večer.

Psát více o převodovce již nemá cenu, po namontování opět tekla olej, takže jsem ji ještě dvakrát vyndával. Po týdnu v Seattlu tedy konečně vyplouvám s opravenou převodovkou a po 70 mílech se zastavím v přístavu Port Angeles. Zde mě bez problémů vystaví papíry do dalšího přístavu, kterým je San Francisco a kupodivu jsem ani nic neplatil. Prostě každá celní kancelář v USA má svoje pravidla a způsoby a vyznej se v tom.

Na noc zakotvím u mysu Flattery, kde přespím a také počkám, až přejde silný třicetizlový vítr z oceánu. Ráno pluji dál a netuším, co mě čeká. Z oceánu se ženou vlny do průlivu mezi USA a Vancouver island a zde je brzdi protiproud. Voda se čerí a vlny se zvedají hodně vysoko. Odhaduji jejich výšku na 6 metrů a občas přijde nějaká ještě větší. Naštěstí po dvou hodinách obepluji maják a točím na jih, takže se vlny zmenšují a na zrefované plachty se dobře rozjždím. Ale

Kolonie tuleňů v Britské Kolumbii

Sekvoje

dlouhou dobu jsem plul na klidné vodě chráněných fjordů, takže mám dnes pořádně rozhozený žaludek. Do večera upluji slušnou vzdálenost, ale na noc vítr utichne a zůstane vlnění, takže se opět na motor houpu ve vlnách. Po třech dnech plavby střídavě na plachty i na motor zapluji do malého rybářského městečka Charlestown. Chci se konečně v klidu vyspat a odpočinout. Marina je levná za 25 USD za noc, takže si dopřeji i večeři. Jsem již trochu paranoidní, protože bych se měl správně hlásit opět na celnici. Ta je ale ve městě 20 km daleko a je neděle večer, takže je stejně zavřená. Nechám to tedy osudu a doufám, že mě nikdo z mariny nenahlásí, protože u návěštního mola visí veliká cedule, že každé plavidlo se musí hlásit na celnici.

Termální koupel v Bishop Bay

Národní park Zion

Brzy ráno opět vypluji a mám to další tři dny plavby do San Franciska. Před tímto velkoměstem mě přivítají velryby a je již značné teplo a postupně sundávám jednotlivé vrstvy oblečení. Netrpělivě vyhlížím most Golden Gate, který je i dnes ponořen do mlhy. Ve středu čtvrtého listopadu v 15 hodin tedy konečně podplouvám tento slavný most, který byl jakousi bránou do USA z Pacifiku. Hned za ním mě vítá pevnost Alcatraz a na pravoboku vysoké skleněné budovy San Franciska. Na nedalekém kotvišti spustím kotvu a vychutnám si západ slunce s krásným výhledem na most i město. Jsem unavený, ale i šťastný za tento další milník mojí plavby.

Ráno přepluji záliv k městu Oakland, kde jsem objevil dobrou a relativně levnou marinu. Zde

inzerce

REZERVUJTE LODĚ PŘÍMO OD MAJITELŮ

is boat
WE ARE YACHTING

Grand canyon

Vše je zavřeno

odstavím Sněhurku a setkám se s Jardou Rostickým, který zde žije již 40 let a stal se mně skvělým průvodcem a hlavně taxikářem. Opět se musím přihlásit na celnici, která je klasicky daleko a hodinu ji autem hledáme. Pak si domluvím půjčení auta a připravuji se na velký výlet. Za 12 dnů jsem najel 3100 mil a projel 12 nejznámějších parků na západě USA jako Death valley, Bryce canyon, Monument valley nebo Grand canyon. Byl to úžasný výlet a viděl jsem neskutečnou přírodní krásu.

Po návratu do San Franciska mě ještě Jarda ukázal město a musím se přiznat, že nemám rád americká města, ale San Francisko je opravdu vyjímečně krásné. Pak jen již klasické odhlášení na celnici a rozloučení u Jardy na dobré večeri. V pátek 19. listopadu opět podplouvám Golden gate bridge

Marina v Seattle

a mířím na jih. Tentokrát již chci pokračovat přímo do Mexika a nevidím žádný důvod někde zastavovat. Ameriku jsem nyní objevil jako krásnou zemi přírodních krás, ale sou-

časně si trvám na tom, že USA je pro českého jachtaře druhou byrokraticky nejhorší zemí světa. Suverénně vede Rusko. Zdejší systém nám totiž nařizuje plout pouze z jednoho celního přístavu do druhého a všude se hlásit a platit. Přitom celnice jsou od marín nescelkem daleko 20 i 30 km. V New Yorku mě trvala cesta na celnici 3,5 hodin městskou dopravou.

V roce 2019 v březnu jsem vyplul z Baham v Karibiku a vydal se na velkou plavbu kolem severní Ameriky. Proplul jsem celé východní pobřeží, Grónsko, Northwest passage a nyní přes Aljašku i celé západní pobřeží. Byla to neuvěřitelná plavba plná dobrodružství a přírodních krás. Z Karibiku na východě až do Mexika na západě to bylo 13800 mil. Byla to plavba na kterou nikdy nezapomenu a jsem rád, že jsem se do tohoto dobrodružství pustil.

Sequoia park

Text a foto Mirek Račan
www.snehurka-yacht.cz